

[Morten Lange.]

tisk afgørelse; det er de politiske spørgsmål fremover, som er de afgørende. Om man kan dokumentere 1 milliard kr. mere eller mindre i kassen i et bestemt givet år, kan ikke overskygge den kendsgerning, at det, vi står over for, er en politisk afgørelse. Det er sådan, den må behandles, og det er de ting, jeg vil trække frem i første række.

Det har været ganske interessant på det senere at se, hvordan fællesmarkedets ledende profeter nu efterhånden er ved at indse, at de er kommet i splid med deres egen samvittighed. Jeg har med interesse set Kommissionens præsident, Sicco Mansholts, jeg havde mest lyst til at kalde det politiske testamente, som i sin realitet er en anklage mod selve Fællesskabernes system, selve det gammelliberalistiske system, som behersker Fællesskaberne. Men det er en illusion at tro, at disse på mange måder udmærkede tanker vil få nogen afgørende betydning for Fællesskabernes udvikling, for det er nemlig i splid og strid med selve Fællesskabernes grundlag.

I øjeblikket hører man næsten ikke en diskussion om De europæiske Fællesskaber uden at få at vide, at de har den største betydning for udviklingen af kampen mod forureningen, for den teknologiske udvikling osv. Men samtidig bliver det lysende klart, hver gang vi får et konkret eksempel, at bekæmpelse af forureningen, for nu at tage det, i sin karakter er konkurrencefordrejende, og at bogstavelig talt ethvert skridt, der forsøges taget i den retning i et fællesskabsanliggende, vil vise sig at være i strid med Fællesskabets grundlag. Man skal ikke forvente sig resultater på et grundlag som Romtraktaten, som i virkeligheden gør sådan en konkurrencefordrejning, som er nødvendig for at klare forureningsproblemerne, til noget, som vi skal give bare noget håb.

Det er bare et eksempel på, hvordan Fællesskaberne efterhånden er ved at se, at deres egne principper er destruktive i deres karakter, sådan som den gammeldags liberalisme i virkeligheden altid har været det.

Men det, der foreligger for os i dag, er naturligvis ikke et forsøg på at gøre status i fællesmarkedsdebatten, men at vurdere, hvordan de lovforslag, som vi skal tage stilling

ing til om Danmarks tilslutning, virker og passer ind i det politiske billede. De virker på folketingets fremtidige arbejdsform, på lovgivningen og på livet i Danmark. Det må være disse spørgsmål af vital betydning for det danske folkestyre, som må komme i første række ved denne behandling.

Det drejer sig her naturligvis i første række om en vurdering af suverænitetsafgivelsens omfang og betydning, et spørgsmål, som gør hele afgørelsen til en meget vanskelig stillingtagen for dette folketag, for det er helt klart, at først i det øjeblik, vi omhyggeligt og klart har defineret den suverænitetsafgivelse, der afgives, kan vi overhovedet gå videre i behandlingen af disse spørgsmål. Men her lader den hidtidige behandling af sagen overordentlig meget tilbage at ønske.

Ethvert medlem af markedsudvalget, som har haft lejlighed til at gennemlæse den just fra justitsministeriet fremsendte oversigt over forordninger, direktiver, beslutninger, og hvad der ellers måtte være, som har betydning for dansk lovgivning, vil se, at der næsten ikke er nogen grænser for, hvor fællesskabslovgivningen trænger ind i det lovgivningsmæssige arbejde i Danmark. Vi får hver gang at vide, når vi rejser dette spørgsmål, at der er skam meget store begrænsninger, der er veto, og der er meget andet godt. Men vi får også fra tid til anden og desværre alt for tit lejlighed til at konstatere, at udviklingen alligevel går videre, og at ting, som vi har fået at vide i virkeligheden var lagt på hylden, og som der ikke skulle tages hensyn til, dukker op igen som søslangen i Loch Ness og med betydelig mere realitet i sig.

Det er specielt interessant at bemærke, at den økonomiske og den valutamæssige union er genopstået som en første præcis del af Wernerrapporten, der herigennem søges gennemført. Vi har tidligere forstået, at hele dette spørgsmål også var på listen over de ting, som der formodentlig ikke blev gjort noget virkeligt ved. Men når man nu ser det tone frem som en realitet, må man igen være klar over, at det er et af de områder, som virkelig vil få afgørende indflydelse på hele vores økonomiske politik. Vore væsentlige retningslinjer for den må blive dirigeret fra Bruxelles.

Det er ganske umuligt i Fællesskaberne at lave en økonomisk og valutamæssig union,